RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI: 10.34256/irjt20319

பழந்தமிழக அடித்தளமக்கள் பண்பாட்டில் சமணமும் பௌத்தமும்

ர. சுரேஷ் [அ,*], வீ. காளத்தி [ஆ,*], பா. இரவிக்குமார் [இ]

[அ] தமிழ்த்துறை, கற்பகம் உயர் கல்வி கழகம், கோயம்புத்தூர் -641021, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

[ஆ] ஆசிய ஆய்வுகள் பள்ளி, பெய்ஜிங் வெளிநாட்டு ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகம், பெய்ஜிங், சீனா-100089.

[இ] சுப்பிரமணிய பாரதியார், தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப்புலம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி-605014, இந்தியா

Jainism and Buddhism in the life of the Tamil Subaltern People

R. Suresh [a,*], V. Kalathi [b], B. Ravikumar [c]

[a] Department of Tamil, Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore-641021, Tamil Nadu, India.

[b] School of Asian Studies, Beijing Foreign Studies University, No.2, North Xisanhuan Avenue, Haidian District, Beijing, China – 100089.

[c] Subramania Bharathi School of Tamil, Language and Literature, Pondicherry University, Puducherry-605 014, India

* Corresponding Author: suresh.r@kahedu.edu.in

Received : 19-04-2020
Accepted : 23-06-2020

Check for updates

ABSTRACT

A keen reading on the religious activities in Tamil speaking region down the centuries evidently exposes the two different predominant traditions existed with influence, namely 'Vaithiga' and 'Avaithiga' (Non-Vaithiga) religious traditions. These two indeed by their institutionalised reorganization largely influenced and initiated considerable changes in the socio-political and cultural life of Tamils. Apart form these institutionalised two, a few forms of the local deity worships were also in practice. However, this paper limits its focus on the institutionalised religions in general and Buddhism and Jainism in particular. It seems that the the Vaithiga religion, right from the beginning, has habitually extended its support and has also been supported by the Kings and Chieftains of power/authority whereas Buddhism and Jainism on the other hand have earned their support largely from the subaltern mass. This paper therefore argues that the success story of Buddhism and Jainism among the subaltern mass has not simply related to any external practices of the religions, but invariably structured within the very 'humanistic' ideology of the said religions themselves.

Keywords: Buddhism, Jainism, Religion, Tamil Subaltern People

ஆசிரியர்கள் குறிப்பு

ர. சுரேஷ், கற்பகம் உயர்கல்விக் கலைக் கழகத்தின் தமிழ் மற்றும் இந்திய மொழிகள் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராக பணியாற்றி வருகிறார். புதியபாணன் எனும் கலை இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராகவும் பதிப்பாளராகவும் இருந்து வருகிறார். நவீன இலக்கியங்கள், இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் முதலியவற்றில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உடையவர். படைப்பிலக்கிய பணியிலும் ஆய்வுப் பணியிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகிறார். இவருடைய படைப்புகள் சிகரம், கவிதாமண்டலம், உயிரெழுத்து, புதுப்புனல், திணை, சிற்றேடு, நிவேதிதா, பிரதிலிபி, கீற்று, வல்லமை போன்ற இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. நவீன கோட்பாட்டு அணுகுமுறையில் பக்தி இலக்கியங்களையும் இந்திய தத்துவவியலையும் ஆராய்ந்து புதுவை மத்திய பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார். தொடர்ந்து இந்திய தத்துவங்களையும், தமிழ்ச்சிந்தனை மரபுகளையும் ஆராய்ந்து ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வருகிறார்.

வீ. காளத்தி சீனாவில் உள்ள பெய்ஜிங் வெளிநாட்டு ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். இவர் புது தில்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் இளம் முனைவர் பட்டங்களை பெற்றவர். தமிழில் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளையும் சீனத்தில் லூ சுன் சிறுகதைகளையும் ஒப்பாய்வு செய்து இளம் முனைவர் பட்டமும், தமிழ் செவ்விலக்கியங்களில் ஒன்றான புறநானூற்றையும் சீனச் செவ்விலக்கியங்களில் ஒன்றான ஷிழ் சிங் (கவித்தொகை) தொகுப்பையும் ஒப்பாய்வு செய்து முனைவர் பட்டமும் பெற்றுள்ளார். தொடர்ந்து தமிழ் சீனம் ஆகிய இருமொழிகளையும் ஒப்பாய்வு செய்துகொண்டிருக்கிறார். மொழிபெயர்ப்பு, தத்துவம் ஆகியவற்றிலும் இவரது ஆய்வுமுயற்சிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன .

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழகத்து நிலவிய சமயங்களை ஆராயும் பொழுது இரு வேறு விதமான சமயமரபுகளை இனம் காணமுடிகிறது. வேதம், வேள்வி என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட வைதீகத்தை அடியொற்றிய சமயங்களும், அவைதீக சமயங்கள் எனச்சுட்டப்படுகின்ற பல்வேறு சமயங்களும் தமிழ்சமூக இயங்கியலின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் செல்வாக்குடன் காணப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டேயன்றி அடித்தளமக்களிடையே காணப்பட்ட சடங்கியல் தன்மையும், வட்டாரத் தன்மையும் கொண்ட நாட்டுப்புற வழிபாட்டு மரபுகளும் இருந்திருக்கின்றன. எனினும் சமயம் என்ற

வரையறைக்குட்பட்டு இயங்கிய மேற்குறிப்பிட்ட வைதீக, அவைதீக சமயங்களே குறிப்பாக சமணமும் - பௌத்தமும் இவ்வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. வைதீக சமயங்களைப் பொருத்தவரையில் தமிழகத்தில் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டே அது ஆளும்வர்க்கச் சார்புடனேயே நிலைபெற்றுவந்துள்ளது. இதற்கு மாறாக சமணமும் பௌத்தமும் அடித்தளமக்களின் செல்வாக்கினைப்பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளது என்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதற்குக் காரணம் வைதீகத்தின் ஆளும்வர்க்கக் கருத்தியல் பின்புலமும், சமண பௌத்தத்தின் அடித்தள மக்களுக்குகந்த கருத்தியலுமேயாகும் என்பதை நிறுவ இக்கட்டுரை முனைகின்றது.

முன்னுரை

தமிழ்சமூகப் பண்பாட்டில் சமணம், பௌத்தம், ஆசிவகம், உலவாயதம், சாங்கியம் முதலிய அவைதீக சமயங்களும், வைதீக சமயமும் குறிப்பிடத் தகுந்த விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. குறிப்பாக வைதீகம் மேட்டுக்குடிமக்களிடத்தும், அவைதீக சமயங்கள் ஓரளவு அடித்தட்டு மக்களிடத்தும் செல்வாக்கு பெற்று வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது. இதற்குக் காரணமாக அமைந்த வைதீக, அவைதீக குறிப்பாக சமண - பௌத்த சமயங்களின் கருத்தியல் பின்புலங்களையும் அவற்றின் கொள்கை மற்றும் கோட்பாட்டுப் பின்புலங்களையும் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

வைதீகத்தின் அதிகாரவர்க்கச் சார்புநிலை

இந்திய வரலாற்றின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வைதீகம் ஏதோவொரு ஆளும் வர்க்கத்துக்கு ஆதரவாகவே செயல்பட்டு வந்துள்ளது என்று அம்பேத்கர் கூறியதைப் போல தமிழகத்தில் சங்க காலத்தில் அதிகாரம் பெற்ற அரசர்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டே வைதீக சமயம் நிலைபெற்றுவந்துள்ளது. சங்க கால அரசர்கள் வைதீகத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அதன்படியொழுகியதைப் பல பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன (The.Su. Natarasan, 2008).

“நான்மறையாளரைச் சுற்றமாகக் கொண்டு அடிபணிந்து அரசர் ஏவல் செய்ய, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அறக்கள வேள்வி செய்தான் என மாங்குடிக்கிழார் கூறுவார்.

பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பல யாகங்களைச் செய்ததால் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி எனப் பெயர் பெற்றான் (புறம்.15) இதுபோன்று சங்ககால பேரரசர்கள் அனைவரும் வேள்வி வேட்டனர். கரிகால் பெருவளத்தான் பருந்து வடிவில் செய்யப்பட்ட வேள்விக் குண்டத்தில் யாகத்தை நாட்டி வேத வேள்வித் தொழிலாகிய யாகத்தை முடித்தான். அப்போது குற்றமற்ற அவனது குலமகளிர் அவனருகே நின்றனர் (புறம்.224)” (R. Nagaswamy, 1973).

அதே போல சேர அரசர்களும் வேள்வி வேட்டு வைதீக மதத்தைப் பின்பற்றினர் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் கௌதமனாருக்காகப் பார்ப்பாரில் பெரியோரைக் கேட்டு

பத்துப் பெருவேள்வி வேட்பித்தான் (பதி.பத்.பதிகம். 3) பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வேள்விக்குரிய விதிகளைக் கேட்டு வேள்வி வேட்பதற்கு முன்புதான் இருக்கவேண்டிய விரதங்களை முறைப்படி முடித்து வேள்வி முடித்தான் (பதி.ப.74) சேரன் செங்குட்டுவன் வஞ்சிமாநகரின் வெளியில் குளிர்ந்த பொழில்கள் சூழ்ந்த இடத்தில் வேள்விச்சாலை அமைத்தான். வேள்வி மாக்களைக் கேட்டு உரிய முறையில் இராச சூயம் வேட்டான் எனச் சிலம்பு கூறுகிறது. அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் முன்னோர்கள் (அமரர் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்' சிறப்பெய்தினர் (புறம் 99) வேளிர்கள் வேள்விக் குண்டத்தில் தோன்றியவர் என்ற வரலாறு உண்டு. (R. Nagaswamy, 1973)

இவ்வாறு மூவேந்தர்களும் வேள்வி செய்து சிறப்பெய்தினர் என்பதிலிருந்து வைதீகம் அரச ஆதரவைப் பெற்று விளங்கியதை உணரலாம்.

வேத அடிப்படையில் பழந்தமிழ் மன்னர்கள் சிலர் வேள்விகளும் செய்துள்ளனர் என்று அ.ச. ஞானசம்பந்தன் கூறுகிறார். சங்கப்பாடல்கள் மொத்தம் 2381-இல் ஏறத்தாழ முப்பது இடங்களில் வேள்வி பற்றிப் பேசப்படுவதாகவும் அதுவும் மிகப் பெரிய மன்னர்கள் பற்றிய பாடல்களில்தான் வேள்விக் குறிப்பு வருகிறது என்றும் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் கூறுகிறார். (Gnanasambandan., 1999))

பார்ப்பனர்கள் தங்களின் மதக் கலச்சார வடிவங்களை மன்னர்கள் மத்தியில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டதோடல்லாமல் சமூக மற்றும் பண்பாட்டுத் தளங்களில் மேலாண்மை செலுத்துகின்ற இதர மேட்டுக்குடித் தலைமைகளிடத்தும் தமது சாஸ்திர அனுட்டானங்களையும் சடங்கியல் நடைமுறைகளையும் புகுத்தி அவர்கள் மூலமாகவே தங்களின் மேலாண்மைக்குரிய சமூக ஒப்புதலை ஒட்டுமொத்த மக்களின் பொது புத்திகளில் கட்டமைக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். சங்ககால சமுதாயத்தில் அத்தகைய மேலாண்மைத் தகுதி வேளாளர்க்கு இருந்ததை அறிய முடிகிறது. எனவே வேளாளர்களின் வாழ்க்கையைத் தங்களுக்கு அனுசரனையான முறையில் வரையறை செய்ய சில கருத்தியல் செயல்பாட்டு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், கீழ்க்கண்டவாறு பாடுகிறார்.

"கொலை கடிந்தும் களவு நீக்கியும்
அமரர் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்
நல்லானோடு பகடு ஓம்பியும்
நான் மறையோர் புகழ் பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் கொடுத்தும்
கொடுமேழி நசையுழவர்" (Nachinarkiniyar, 1931)

இவ்வாறு வேளாளர்கள் எப்படியிருக்க வேண்டும் அவர்களது நோக்கம் என்னவாக இருந்தன என்பதைக் காட்டும் விதமாக ஒரு படிமத்தை உருவாக்குகிறார். நான்மறையோர் புகழைப் பரப்புவதும் அவர்களுக்கு வேண்டியதைத் தருவதும் வேளாளரின் கடமையாக வரையறுக்கப்படுகிறது.

எனவே அரசியல் சமூக அமைப்பில் அரச ஆதரவோடும், குடிமைச் சமூக அமைப்பில் வேளாள ஆதரவோடும் பார்ப்பனீயம் இங்குள்ள சமூக-சமய-பொருளாதார பண்பாட்டு மரபுகளின் மீதான மேலாண்மையைக் கட்டமைத்துக் கொண்டது என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

வட்டார மேட்டுக்குடிகளான வேளாளர்கள் தங்களது பூர்வீக வழிபாட்டு முறைகளைப் பார்ப்பனிய வைதீக வழிபாட்டு நெறிகளோடு இணைத்துக் கொண்டனர். வேளாளக் கலாச்சாரம் வைதீகத்தை நோக்கிய முன்னகர்வாக அமைந்தது. ஒருபுறம் அடித்தள மக்கள் தங்களின் தொன்றுதொட்டு வந்த சமயமரபுகளைத் தொடர்ந்து பேணி வந்தனர். இவ்வாறு வைதீகம், மேட்டுக்குடி சமய மரபுகள், அடித்தள மக்கள் மரபுகள் என மூன்று நிலைகளில் தமிழகச் சமய வரலாற்றை இனங்காண முடியும். இந்நிலையில் பார்ப்பனிய-வேளாள வைதீகப் பண்பாட்டிலிருந்து அடித்தட்டு மக்கள் விலக்கி வைக்கப்பட்டு அவர்களுடைய உழைப்பு மட்டும் எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல் சுரண்டப்படுவதாயிற்று. சமூகத்தின் மீதான ஏகபோக அதிகாரத்தை வைதீகம் தமதாக்கிக் கொண்டது.

வைதீகப் பின்புலத்தோடு அரசர்கள் தங்களின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தும் வேட்கையில் ஆர்வம் காட்டினர். தமிழ்ச் சமூகம் போர்மலிந்த சமூகமாகப் பல்வேறு மனித அழிப்புகளை மேற்கொண்டிருந்தன. இச்சூழலில் அடித்தளமக்களை நோக்கிய சமண-பௌத்த நகர்விற்குப் பெரும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்தது.

சமண - பௌத்த சமயங்களின் அடித்தள மக்கள் சார்புநிலை

அடித்தள மக்களின் உரிமைக்காகவும் அவர்களின் சுயமேம்பாட்டிற்குமான கொள்கைகளைச் சமண-பௌத்தம் கொண்டிருந்தது. போருக்கு எதிராக அதனால் ஏற்படுகின்ற மனித வதைக்கு எதிரானதாக சமண பௌத்தம் போதித்த அஹிம்சைத் தத்துவம் மக்களிடையே பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. கொல்லாமை என்பது புலால் உண்ணாமை என்பதை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தாலும் அதன் அடிப்படை நோக்கம் மனித அழிப்பைக் கடுமையாகக் கண்டிப்பதே ஆகும்.

இவ்வாறு போருக்கு எதிரானதாக மட்டுமல்லாமல் சாதி, மத, அரசியல், பொருளாதாரம் எனச் சகலமட்டங்களிலும் வதைவுறும் மக்கள் குரலாக சமண-பௌத்தக் குரல்கள் வலுவாக ஒலித்தன. அது இயல்பாகவே வைதீகத்திற்கும் அதைச் சார்ந்த அதிகாரக் கட்டமைப்புக்கும் பெருத்த அடியாக இருந்தது வியப்பானதொன்றல்ல. வைதீக ஆளும் வர்க்கத் தலைமைக்கு எதிராக அடித்தள மக்களின் அறக் கிளர்ச்சி சமண பௌத்த மதங்களின் முன்னிலையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அதிகாரம் அறத்தின்முன் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது.

உச்சபட்ச அதிகாரமானாலும் அறத்திற்கு அடிப்பணிந்தே செயலாற்ற வேண்டிய நிலையில் அறக் கட்டுமானங்கள் வலுப்பெற்றன. வைதீக அரச அதிகாரங்கள் பல்வேறு கேள்விகளுக்கு உட்பட வேண்டியிருந்தது. அறத்தின் முதன்மையை வலியுறுத்தி பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அரச அதிகாரத்தை வைதீகத்தின்

பிடியிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். அதனை மக்களுக்கானதாக மாற்ற வேண்டும் என்பதனடிப்படையில் சமண பௌத்தப் புலவர்கள் முனைப்பாக இருந்தனர். திருவள்ளுவர்,

"அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்

நின்றது மன்னவன் கோல்" - திருக்குறள் - 543 (Parimelazhakar, 1947)

என்று எழுதுகிறார் (Parimelazhakar, 1947). இவ்வாறு கூறியதோடு மட்டுமல்லாமல் வைதீகக் கோட்பாடான வேள்விக் கோட்பாட்டையும் மறுதலிக்கிறார்.

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று" திருக்குறள் - 259 (Parimelazhakar, 1947)

என்று சொல்வதின் மூலம் வேள்விகள் x கொல்லாமை என்பது இருநிலை எதிர்வாக அமைவதைப் பார்க்க முடிகிறது. இதனை "அந்தணர் என்போர் அறவோர் என்பது உயர்ந்தோர் என்பதும் பிறப்பின் அடிப்படையிலோ, வேள்விகள் செய்து தொழில் செய்வதன் அடிப்படையிலோ வருவதல்ல, எவ்வுயிருக்கும் செந்தண்மை கொண்ட நேர்மையும் குளுமையும் கொண்ட பண்புடன் ஒழுகுவோரே அறவோர். அத்தகைய அறவோரே அந்தணர் என்ற பெயருக்கு உரியவர். வைதீக நெறியையும் அந்தணரையும் வள்ளுவர் இவ்வாறு தான் எதிர்கொள்கிறார் (Parimelazhakar, 1947).

"அறம் என்பதுதான் அவரின் அளவுகோல். பிறப்பு அல்ல. உயிர்செகுத்தல் (கொல்லுதல்) இன்றி "எல்லாம் உரியர் தமக்கு" என்ற முறையில் நடப்பதைச் செந்தண்மை பூண்டொழுகுதலாகவும், அதனையே அறம் என்பதாகவும் அவர் கொள்கிறார். அதனால்தான் கடவுளைக் கூட 'அறவாழி அந்தணர்' என்று (குறள்-8) அழைக்கிறார் (Parimelazhakar, 1947). அறவாழி என்ற சொற்றொடர் சமண சமய சார்புடைய சொற்றொடர்."

இவ்வாறு அறம் என்பதனை முன்வைத்துத் தமிழ்ச் சமூக இயங்கியலை அதன் உள்கட்டமைப்புகளை மாற்றி மறு உருவாக்கம் செய்யும் முயற்சியில் சமணமும் பௌத்தமும் வெற்றி பெற்றது. சமண பௌத்தம் இயல்பாகவே மனித உரிமைகளுக்காகவும், மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்காகவும் இடைவிடாமல் போராடிய மத அமைப்பாக இருந்ததனால் மக்கள் செல்வாக்கை வெகுவாகப் பெற முடிந்தது. பிரதேசப் பண்புகளுக்கு முக்கியத்துவமளித்து மக்களின் சுயாதீனத் தன்மையை மறுதலிக்காமல் மக்கள் மதங்களாக வளர்ந்து வந்தது. அடித்தள மக்களுக்கான கல்வி, ஒழுக்கம், இதர சமூகச் சேவைகளைப் பாரபட்சமின்றி வழங்கியது.

புதிய பண்பாட்டிற்கான துவக்கங்களை ஒவ்வொரு நாட்டின் வரலாற்றிற்குள்ளேயிருந்தும் நாம் பெற வேண்டும் என்றார் கிராம்சி. சமண பௌத்தமும் தமிழகத்தில் வைதீக ஆளும் வர்க்க சமூக வரலாற்றிலிருந்து வேறுபட்ட மாற்று மரபுகளைத் தமிழ் மரபுகளை இனம் கண்டு அவற்றிற்கு முக்கியத்துவமளித்தன. சமண பௌத்தம் எங்கெங்குப் பரவியதோ அங்கெல்லாம் ஏற்கனவே உள்ள மக்கள் மரபுகளோடு இணைந்துகொண்டு இம்மக்களின் மதங்களாகவே இருந்திருக்கின்றன. பிராந்திய மொழிகளையே தமிழ்ப் பரப்பலுக்கும் பயன்படுத்தின. மதம் சார்ந்து பிராந்திய மொழிகளுக்கு மதிப்பளித்த சமயங்களாக சமண-பௌத்தத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழகத்தில் தமிழ் சமணமாக, தமிழ் பௌத்தமாக மலர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. இத்தகைய பண்பு வைதீக மதத்திற்கு இல்லை. வைதீகம் மாற்றுமரபுகளைச் சில வேளைகளில் மறுதலிப்பதும் சில வேளைகளில் உள்ளிழுத்துக் கொண்டு ஒற்றைப் பண்பாடாகச் சித்திரித்து, மாற்று அடையாளங்களை இருட்டடிப்புச் செய்வதும்தான் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இவ்வாறான கருத்தியல் புனைவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டதே சமண பௌத்த சமயங்களாகும். இவை இங்குள்ள மாற்று மரபுகளைச் சிறுமரபுகள் என வைதீகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவைகளை மீட்டெடுத்துத் தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டு மீட்டுருவாக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. இதற்கு உதாரணமாக ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் சமண நூலான சிலப்பதிகாரத்தையும் பௌத்த நூலான மணிமேகலையையும் கொள்ள முடியும்.

சிலப்பதிகாரம் பத்தினிக்கடவுள் வழிபாட்டைப் பேசும் பெண்ணுக்கு முதன்மையளிக்கும் இலக்கியப் பிரதி. அதேபோல மணிமேகலை பெண் கல்வியாளரை முதன்மைப்படுத்தும் பிரதி. பத்தினிக்கடவுள் வழிபாடு தமிழ்ச்சமூகத்தில் கொற்றவை, ஐயை, காடமர் செல்வி, அணங்கு என வழிவழிவந்த தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டு மரபு. அம்மரபிற்கு உட்பட்டே அதன் நீட்சியாகவே இங்கு கண்ணகி என்ற பத்தினிக் கடவுள் வழிபாடும் சொல்லப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் வேட்டுவவரி, ஊர்சூழ்வரி போன்ற வட்டார மரபுகளும் இடையிடையே பேசப்படுகின்றன. அதேபோல மணிமேகலையில் சங்கப் பெண்பாற்புலவர்களுக்கு அடுத்து பேசப்படுபவள் மணிமேகலை. சமண-பௌத்தம் பெண்கல்விக்குக் கொடுத்திருந்த முதன்மையையும் சங்கப் பெண்பாற் புலமை மரபை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்.

வைதீகத்தில் பெண்ணைத் தீட்டுக்குரியவளாகவும் பெண்கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையிலும் தான் காணப்படுகிறது. வைதீகக் கோட்பாட்டின்படி பெண்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் பாவ யோனியிலிருந்து பிறந்தவர்கள் அப்படியிருக்க சமண பௌத்த சமயவாதிகளின் பெண்பற்றிய பார்வை வைதீக மரபிற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையிலும் தமிழ் மரபோடு இணைந்தும் செல்வதான போக்கினைக் காணமுடிகிறது. சமண பௌத்த மதங்கள் வைதீகத்திற்கு எதிராக முன்வைத்த கருத்தியல்களுக்கு அரச ஆதரவும் மக்களாதரவும் வெகுவாகக் கிடைத்தன. வைதீகமும் அதன் பின்நிற்கிற வேளாள நிலவுடைமை வர்க்கமும் அரசு ஆதரவை இழந்து அதிகாரத்தை இழந்து காணப்பட்டது. பாண்டிய மன்னனும், பல்லவ மன்னனும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரால் மதமாற்றம் செய்யப்படும் முன்புவரை சமணச் சார்பாளர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை அறிகிறோம். துறவு என்பதே உடைமை வர்க்கத்திற்கு எதிராக சமண பௌத்தம் முன்னெடுத்த பண்பாட்டுக் கருத்தியல் ஆயுதம் தான் என்பதையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

முடிவுரை

சமணமும் பௌத்தமும் அடித்தள மக்களை நோக்கியே தங்களின் சமயச் செயல்பாடுகளை மேற்கொண்டன. அவையே அன்றைய ஒடுக்கப்படும் மக்களின் சமய

மரபாக எழுச்சியுற்றது. மாற்றாக வைதீகத்தின் மதக்கலாச்சார நடவடிக்கைகள் யாவும் மன்னர்களையும், நிலவுடைமையாளர்களான வேளாளர்களையுமே சார்ந்திருந்தன. வைதீகத்தின் மதக் கருத்தியல்கள் அன்றைய ஆதிக்க வர்க்கங்களுக்கு ஆதரவான தத்துவப்பின்புலங்களைக் கொண்டிருந்ததே அதற்குக் காரணமாகும். ஆனால் சமண - பௌத்த சமயங்கள் கொள்கையடிப்படையில் அடித்தளமக்களின் விடுதலையையும் ஆதிக்க எதிர்ப்பையும், உடைமை வர்க்கங்களுக்கு எதிரான கருத்தியலையும் கொண்டதாக இருந்திருக்கின்றதன. அடித்தள மக்களுணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் விதமான கொள்கைகளை தனது கோட்பாடாகக்கொண்ட சமணமும் பௌத்தமுமே அன்றைய பாமரமக்களின் சமயமாக எழுச்சியுற்றிருந்தது என்பதை இவ்வாய்வுக் கட்டுரை நிறுவியுள்ளது.

References

Nachinarkiniyar, (1931) Pattinappalai, Nachinarkiniyar urai, Kesari Press, Chennai, India.

Nagaswamy, R., (1973) Everybody is our relation, Reader's Circle, Chennai, United Printers, Chennai, India.

Natarasan, The.Su., (2008), Vedic Religion in Tamil Nadu: History and Advocacy, New Century Book House (P) Ltd, India.

Parimelazhakar, (1947) Thirukkural Parimelazhakar urai, South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The authors 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License